

sætning for, at dette Europa kan bevare den Stilling, som det i saa lang en Tid har hævdet.

Men i øvrigt vil jeg sige med Hensyn til Locarnopagten og de smukke Udtalelser, der i den Anledning har lydt fra Udlandets Statsmænd: Lad os se deres Tro af deres Gerninger, lad os se en Afrustning i Europa, som indhenter Danmark, før vi gaar videre. Jeg har desværre den Tro, at Begivenhederne vil vise, at Danmark har foruddiskonteret og rigelig foruddiskonteret den Nedsættelse i Rustningerne, der vil finde Sted som Følge af Locarnooverenskomsten, Danmark er saa langt i Spidsen i Retning af Afrustning, at der skal en rig og lykkelig Udvikling i Retning af Indførelse af egentlig Retstilstand mellem Folkene, i Retning af Vaabnernes Afskaffelse ude i Europa, før der er Grund for Danmark til for Alvor at drøfte et Forslag som det foreliggende.

P. Munch: Jeg kan paa det radikale Venstres Vegne udtale vor Tilfredshed med, at den højtærede Forsvarsminister her i Tinget har fremsat det Forslag, om hvilket der forrige Aar opnaaedes Enighed indenfor Flertallet i det af Folketinget nedsatte Udvalg. Jeg kan ogsaa udtale vor Tilfredshed med, at dette Forslag er fremsat som et Forhandlingsgrundlag. Da det radikale Venstre i Fjor fremsatte Forslaget i Udvalget, erklærede vi, at vi opfattede dette som et Forhandlingstilbud baade overfor Partiet Venstre og overfor Socialdemokratiet; vi kunde gerne have taget det konservative Folkeparti med, men det vilde jo have været med ringe Forhaabning om, at en saadan Forhandlingsvenlighed overfor dette Parti skulde faa nogen praktisk Betydning. Saaledes som Forslaget den Gang fremsattes, førte det til en Overenskomst med det socialdemokratiske Parti og med den højtærede Regering, og naar det nu fremsættes fra Regeringens Side, fremtræder det da gennem Ministrenes Udtalelser som et Tilbud til dem her i Tinget udenfor det Flertal, der har samlet sig i denne Sag, som overhovedet er villige til at føre en Forhandling om disse Spørgsmaal.

Den Tale, som den højtærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Pürschel) nu holdt, gav ikke meget Udtryk for, at der skulde være større Muligheder for Forhandling med dette Parti, end vi i Forvejen havde tænkt os. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti fremstillede ganske vist Forslaget i en saa krigersk Belysning, at man efterhaanden sad og fik den Følelse, at det til sidst maatte blive

krigersk nok ogsaa for ham. Men jeg maa erkende, at jeg er paa det rene med, at denne Skildring af det nu foreliggende Lovforslag var et Led i den Polemik imod de ærede Ministre, som var Hovedsagen for det ærede Medlem under hans Tale. Hans Tale var jo i det store og hele en Art Forhør overfor de to Ministre, som nu sidder her foran paa Ministerbænken, med det Formaal for Øje saa vidt muligt at bruge den ene af dem til at slaa den anden med, og denne Virksomhed vil det ærede Medlem utvivlsomt ogsaa i den kommende Tid fortsætte med. Jeg har da ikke af hans Udtalelser faaet det Indtryk, at der overfor de Konservative skulde være væsentlig bedre Forhandlingsmuligheder i Aar end i Fjor. Derimod erkender jeg, at det forekom mig — og det er jeg glad ved at fremhæve —, at Udtalelserne fra den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Brorsen) havde, om jeg saa maa sige, en mere forhandlingsvillig Klang end adskillige af de Udtalelser, der fremsattes under Forhandlingerne i Fjor, og jeg kan paa Grundlag af disse Udtalelser ikke opgive Forventningen om, at der dog skulde blive Mulighed for at faa hinanden i Tale, saaledes at der kan gøres et alvorligt Forsøg paa at bygge en Nyordning af Danmarks Militærvæsen paa et saa bredt Grundlag i begge Rigsdagens Ting, at der kan være Betingelser for, at den kan staa uanfægtet en rum Tid igennem. Den ærede Ordfører for Partiet Venstre fremsatte dog adskillige Udtalelser, om hvilke jeg ikke uden videre kan være enig med ham. Den ærede Ordfører sagde overfor Regeringen, at naar Regeringen nu erkendte, at man under de Vilkaar, en Regering har i Danmark, maatte forhandle sig til Rette med et andet Parti, svarede det til den Forhandling, Venstre i sin Tid maatte tage med det konservative Parti for at naa Militærordningen af 1922. Ja, paa en Maade. Men der var og er dog den Forskel, at den Gang stod Venstre med Mulighed for Forhandling til to Sider, det kunde have forhandlet enten med de Konservative eller med det radikale Venstre, og jeg skulde tro, at hvis det var kommet til Forhandling med det radikale Venstre, vilde ogsaa Socialdemokratiet kunne have ladet sig inddrage i denne Forhandling. Efter Venstres Fortid paa dette Omraade skulde man i og for sig ikke paa Forhaand have kunnet gaa ud fra, at enhver Vej til Forhandling mellem det radikale Venstre og Partiet Venstre var spærret. Den Gang valgte man i Kraft af hele den politiske Situation og maaske under Indtryk af de